

РЕШЕНИЕ

№ 739

гр. София, 07.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **12648** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба, подадена от В. Н. Г., чрез адв. Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005491/12.11.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.
Релевират се доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните правни норми. От изложената в нея фактическа обстановка не може да стане ясно във връзка с кое именно нарушение и на кой закон е приложена мярката; не е посочена и датата на неговото извършване; липсва и съответната правна квалификация на нарушението. Това препятства и проверката на съда относно приложението на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „г“ от ЗДвП. ЗППАМ липсва отразяване и дали на водача и във връзка с описаното в ПАМ негово поведение е бил издаден АУАН. В този смисъл се твърди, че изискването за форма е нарушено дотолкова съществено, че това води до порок водещ до нищожност на акта. Също така се твърди, че в заповедта не са посочени данни за уведомяване на жалбоподателя за прекратяване на регистрацията на МПС в какъвто смисъл е било изискването на чл. 143, ал. 10 ЗДвП преди изменението в сила от 07.09.2025 г. Претендира се обжалваната заповед да бъде отменена.
В съдебно заседание, оспорващият, чрез адв. Х., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ с присъждане на разноски по делото по представен списък. Подробни съображения излага в писмени бележки.
Ответникът - И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, чрез юрк. М., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна по съображения подробно

изложени в хода по същество.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) 25-4332-005491/12.11.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, на основание чл. 22 от ЗАНН, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „г“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК].

В оспореният акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното : „гр. С. по бул. Ц. шосе от Околовръстен път към АМ Т.“ В. Г. управлява лек автомобил Тойота РАВ-4 с рег. [рег.номер на МПС] лична собственост и на около 50 метра след моста на Околовръстен път от извършената проверка и справка с РСОД се установи, че водача управлява МПС, което е с прекратена регистрация поради липса на ЗГО.“

Видно от разписката, инкорпорирана под текста на заповедта, В. Г. е получил препис от процесната ЗППАМ срещу подпис на 19.11.2025 г.

Жалбата срещу заповедта е подадена на 28.11.2025 г. пред Административен съд – София град.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 4619360, съставен на 10.11.2025 г. от М. Б. Т. - мл. автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" СДВР, в присъствието на свидетеля – очевидец И. И. Б., срещу В. Н. Г. от [населено място], за това, че на 10.11.2025 г., около 12:43 ч. в [населено място] по бул. Ц. шосе от Околовръстен път към АМ Т. управлява лек автомобил Тойота Рав-4 с рег. [рег.номер на МПС] лична собственост и на около 50 метра след моста на Околовръстен път от извършената проверка и справка с РСОД се установи, че водача управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация поради липса на ЗГО. Посочено е, че с това В. Г. виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. В АУАН е посочено, че са иззети като доказателства 2 бр. рег. табели с номер С., СРМПС с номер[ЕИК] и СУМПС –[ЕИК].

Приложено е също сведение от В. Н. Г. от 10.11.2025 г., в което същият сочи следното: "На 10.11.2025 г. ме спря полиция и ми каза, че нямам гражданска отговорност и колата е дерегистрирана, за което аз не съм известен.“

Приложена е полица „Гражданска отговорност" на автомобилистите със застраховател В. Н. Г. за МПС рег. [рег.номер на МПС] със срок на договора от 14:55 ч. на 10.11.2025 г. до 23:59 ч. на 09.11.2026 г.

От представената на л. 19 справка за процесното МПС се констатира, че същото е с прекратена регистрация – без ГО считано от 19.08.2025 г. 04:07 часа, като основание е отбелязано „прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомяване от ГФ без ГО“. В графа „Други“ на същата справка е отбелязано следното: „1181/25.07.2025 г. /уведомен на 20.07.2025 г., поделение: отдел Пътна полиция – СДВР“. По преписката липсват доказателства за уведомяване на Г. за прекратяване на регистрацията.

Към административната преписка е приложено възражение от 11.11.2025 г. до началника на отдел „Пътна полиция“ СДВР от В. Г. срещу АУАН Серия ГА № 4619360 от 10.11.2025 г., както и жалба от 12.11.2025 г. срещу същия АУАН отново адресирана до началника на отдел „Пътна

полиция“ в СДВР.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12686 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-9572 от 13.09.2023 г. на директора на СДВР, като не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Настоящия състав приема, че оспореният акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

Като правно основание за издаването ѝ в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, буква "з" г) от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: г) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът В. Н. Г. управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация поради липса на ЗГО.

В случая в заповедта не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в буква "з", г) на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания

по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН /макар в случая в заповедта липсва и препращане към АУАН/, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в АУАН нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „г“. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „зз“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в АУАН деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде саниран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта

От друга страна в процесната ПАМ липсва друг съществен реквизит, доколкото от фактическа страна не е посочена датата, на която Г. управлява МПС с рег. [рег.номер на МПС]. Липсата на посочена датата на извършеното нарушение, при липса и на изрично препращане към съдържанието на издадения на същия водач АУАН, напълно препятства възможността да бъде проверено дали наистина има извършено административно нарушение, дали същото представлява управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред – по смисъла на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, съответно дали последната разпоредба е била приложима и в коя своя редакция, както и дали към момента на извършването на административното нарушение въобще е била в сила нормата на чл. 171, т. 1, буква "з", подб. „г“) от ЗДвП, на основание на която е приложена в случая принудителната административна мярка.

При липса на посочена дата, на която е било управлявано моторното превозно средство, за административния орган е обективно невъзможно да установи и докаже служебното прекратяване регистрацията на същото, както и е възпрепятствана съдебната проверка относно наличието на предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка. Непълнотата в съдържанието на оспорената заповед е толкова съществена, че я прави немотивирана и представлява предпоставка за отмяната ѝ само на това основание.

За пълнота следва да се отбележи, че ЗППАМ е постановена и в противоречие с материалния закон доколкото по делото безспорно липсват доказателства за уведомяване на жалбоподателя за прекратяване на регистрацията на процесното МПС. Настоящият състав намира за приложима в случая разпоредбата на чл. 143, ал. 10, изр. първо, предл. последно от ЗДвП, в редакцията ѝ, предлагаща изменението с ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г., тъй като от приложената по делото справка на л. 19 за МПС с рег. [рег.номер на МПС] е отбелязано, че е с прекратена регистрация към 19.08.2025 г. по чл. 143, ал. 10 ЗДвП.

Независимо от изложеното съдът намира, че ПАМ е наложена и в несъответствие с целта на закона. Видно от приложените по делото доказателства и по – конкретно полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със застраховател В. Н. Г. за МПС рег. [рег.номер на МПС] е видно, че същата е със срок на договора от 14:55 ч. на 10.11.2025 г. до 23:59 ч. на 09.11.2026 г. В тази връзка основателно е и възражението на жалбоподателя, че към датата на налагане на ПАМ - 12.11.2025 г. процесният автомобил е разполагал с валидно сключена гражданска отговорност, т.е. не са били налице законоустановените предпоставки за издаване на оспорената заповед. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена преди

постановяване на ЗППАМ, поради което продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

Разноски: Оспорващият представя списък по чл. 80 ГПК и претендира присъждане на сумата от 760 лева, от които държавна такса – 10 лв. и 750 лева – платено в брой адвокатско възнаграждение.

Съгласно чл. 3 от Закона за въвеждане на еврото в Република България /ЗВЕРБ/ дата на въвеждане на еврото в Република България е датата, определена в Решение на Съвета на Европейския съюз за приемането на еврото от Република България, прието в съответствие с чл. 140, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, и Регламент на Съвета на Европейския съюз, приет в съответствие с чл. 140, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета определя 1 януари 2026 г. като дата за въвеждане на еврото като официална валута в Република България. Според чл. 5 от ЗВЕРБ официалният валутен курс на лева към еврото е неотменимо фиксираният валутен курс на лева към еврото, определен в Регламент на Съвета, приет в съответствие с чл. 140, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Превалутирането в евро се извършва съгласно правилата за превалутиране по чл. 12 и за закръгляване по чл. 13 от ЗВЕРБ.

Предвид горното и с оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъди еуровата равностойност на 760 лв., т.е. сумата от 388,58 евро – разноски по делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005491/12.11.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Н. Г., ЕГН – [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 388,58 евро (триста осемдесет и осем евро и петдесет и осем цента).

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: